

Spreidīka teksts: 1. Moz. 7, 1 - 5

1 Un Tas Kungs sacīja Noam: "Ej šķirstā, tu un viss tavš nams, jo Es esmu vērojis, ka tu esi Manā priekšā taisns šinī ciltī.

2 No visiem šķīstiem lopiem ņem sev līdzī pa septiņiem; tēviņu un mātīti, bet no lopiem, kas nav šķīsti, ņem divus, tēviņu un mātīti.

3 Arī no putniem ņem pa septiņi, tēviņu un mātīti, lai tie būtu par sēklu zemes virsū.

4 Jo pēc septiņām dienām Es likšu lietum līt virs zemes četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Es iznīcināšu no zemes virsus visu dzīvo, ko Es biju radījis."

5 Un Noa darīja visu, kā Tas Kungs to bija sacījis.

Mīļā draudze!

Nupat dzirdētais teksts stāsta par kādu senu notikumu. Viss sākās ar to, ka bija gaidāmi milzīgi ūdens plūdi. Tas bija Dieva sods cilvēku ļauno darbu un dzīves veida dēļ. Tikai vienu ģimeni līdz ar dzīvnieku pāriem Dievs gribēja glābt. Noa - būvēja šķirstu pēc Dieva norādījuma, un tad, kad tas bija gatavs, nāca Dieva pavēle: **Ej šķirstā!**

Lietus lija un lija un plūdi iznīcināja visu dzīvību. Šķirsts kļuva par drošo patvērumu. Ieslēgtie cilvēki noteikti ilgojās atkal pēc brīvības. Par to lasām tālāk nodaļā. Cik ilgi vēl tā būs jādzīvo? Tad Noa izlaiž vairākkārtīgi kādus putnus ārā – vispirms kraukli, tad balodi, abi atlido atpakaļ uz šķirstu, nav atraduši jaunas dzīvības zīmi. Tad trešais putns kļūst par izlūku, arī balodis. Arī viņš atgriežas – bet knābī viņam ir zaļa olīvkoka lapa – jaunas dzīvības zīme. Kas par atvieglinājumu! Ir cerība, Dievs nav viņus aizmirsis. Vēl ceturtais putns izlido, bet tas vairs neatgriezās, un Noa noprata, ka ūdeņi zemes virsū bija nožuvuši, zeme bija atkal apdzīvojama. Mākslinieka Pikaso gleznotais baltais balodis ar zaļo lapiņu knābī ir palicis kā simbols miera vēstij.

Tad arī Noa dzird Dieva pavēli: **Ej ārā no šķirsta!** Noa paklausa un visi atstāj šķirstu. Bija labi paklausīt pirmo reizi - Ej iekšā! Dzīves vētras viņu neiznīcināja. Tās plosījās ārpusē, citur. Noa bija pasargāts. **Tagad - Ej ārā!** Tā ir uzdrošināšanās, kas tevi sagaidīs? Vai Dievs sargās kā līdz šim?

Zeme atkal zaļa – Paldies Dievam. Arī mūsu dzīvē ir piedzīvoti ļauni laiki, un ir dots jauns iesākums. Kā izmantojam tos? Man tāds jauns sākums īstenojās, kad pirms sešiem gadiem pārcēlos no Anglijas uz dzīvi Vācijā.

Īpatnējā kārtā var būt neuzticība Dieva gādībai. Dažreiz negribas pieņemt, ka Dievs sola jaunu laiku, ka var salabot izpostīto, var dot svaigu vēju, kas nožāvē ūdeņus ap mums, arī mūsu asaras.

Ir cilvēki, kas ieraujas kā gliemeži savās vāku mājiņās, ir dzīves sarūgtināti, bailīgi, domā tikai par savu personīgo izdzīvošanu, redz tikai savu šķirstu, savu drošo vietu, bet visapkārt saredz nelaimi un tumsu.

Angļi domā, ka mana māja ir mana pils. Jūtos tur drošībā. Bet ja tā mani noslēdz no apkārtnes, ja baidos skatīties pāri mājas sētai, ja redzu tikai savējos, savu apkaimi, tad kļūstu tur kā ieslēgta. Neredzu dzīves plašumu.

Kad pēc kara dzīvoju Vācijā un bija jau pagājuši kādi 15 gadi pēc kara beigām, tad mūsu vidū arvien vēl bija ļaudis, kas nebija izpakojuši savus bēgļu gaitās līdzpaņemtos koferus. Likās, ka pašreizējā dzīve nav tā īstā. Bija bailes ielaisties uz tagadnes aicinājumu. Skats bija vērsts pagātnē.

Kad mani bērni atstāja mājas "ligzdu", tad arī es vienu otru reizi biju norūpējušies, vai viņi tiks galā ar tik daudziem izaicinājumiem un šķēršļiem.

Arī baznīca bieži vien turas pie ierastā, nesaredz vai nesadzird aicinājumu izmaiņām. Ir sajūta, ka jāsargā ierastās formas, tikai viens pielūgšanas veids liekas būt pareizs. Ir sajūta, ka baznīca ir sargājama. Vai neuzticamies Dievam?

Bet varbūt ir uzdevums atvērties, saredzēt šīs dienas prasības. Nesen kāds anglikāņu arhibīskaps teica, ka mēs strīdamies, kas drīkst būt mācītājs, un viņš jautāja, vai baznīcas uzdevums nebūtu iestāties par nabadzības apkarošanu pasaulē? Tur mirst cilvēki. Vai mēs neesam viņu tuvākie?

Plūdu laikos šķirstam bija būtiska nozīme. Bija drošība, tas nesa pāri ūdeņiem. Tāds uzdevums savā reizē noteikti ir bijis ģimenei, mājām, dzimtenei, ticībai un arī baznīcai. Bet notiek izmaiņas. Kad esam sausumā un briesmas vairs nedraud, tad jāsāk veidot ceļš par jaunu, pagātne nedrīkst kļūt par tādu īpašu vietu, kur neko nedrīkst izmainīt, papildīta ar atmiņām, noteikti labām. Vai dzīve neiet garām?

Ja nu uzdrošināsimies ielaisties uz pasauli ap mums, tad varbūt piedzīvosim, ka arī citās formās būs sadzirdama Dieva balss.

Kā Noa dodas jaunam pretī, kāds ir viņa sākums? Mēs lasām tālāk, ka viņš ceļ altāri, un visa ģimene upurē pateicību Dievam. Un pateicības brīdī - Dievs slēdz jaunu derību ar Noa un pasauli.

Dieva griba nav iznīcība, bet uzturēšana. Viņš labi zina, ka cilvēks nav un nebūs ideāls, ir ļoti nepilnīgs. Bet neraugoties uz nepilnību, Dievs dod jaunu iesākumu. Viņš apsola: **Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts.** (1.Moz.8:22) Un varavīksne kļūst kā apliecinājuma zīme Dieva derībai. Kad pēc lietus skatāmies debesīs, tad to redzam.

Kamēr pasaule pastāvēs - tā ir Dieva garantija, Dievs ļaus mums lietot dabas dāvanas. Nav mūžīga pastāvēšana garantēta. Cilvēki ir paši kļuvuši spējīgi pasauli iznīcināt daudz drausmīgākā veidā kā toreiz. To redzam arī šodien.

Cilvēku atbildībai tagad piekrīt pasaules saglabāšana. Arī mūsu iesaistīšanās ir prasīta. Ja neesam vairs darītāji, tad arvien vēl ir mūsu lūgšanas, kuras varam teikt Dievam.

Senais vecais stāsts arvien vēl ir aktuāls. Mēs esam šā stāsta turpinājums. Vēl dzīvojam, jo ir sēšana un pļaušana. Mēs esam saņēmēji un lietotāji. Šorīt sagaidījām pēc nakts jauno dienu, un mums ir iztika. Nav pats par sevi saprotams, ka esam pārtikuši. Nevaram parauties pie malas un neredzēt citu cilvēku ražu vai arī neražu.

Dievs grib dzīvību, arī mana personīgā dzīvība ir viņam pie sirds, un Viņam varu uzticēt arī savas tālākās gaitas, arī jaunu iesākumu. Bet dzīvība ir sasaistīta ar citiem cilvēkiem, viņu dzīvi ap mums, mūsu līdzcilvēkiem. Kā darbosimies? Oktobris sākās ar Pļaujas svētkiem, jūs svinējāt arī Ābolsvētkus. Daudziem bija prieks un labums.

Pēc divām nedēļām, 31. oktobrī, atzīmēsim mūsu baznīcas Reformācijas dienu, vai Ticības atjaunošanas dienu. 1517. gadā Mārtiņš Lutērs vērsās pret nebūšanām baznīcā, uzdrošinājās atklāti par tām runāt. Sākumā nemaz negribēja baznīcas šķelšanos, bet bija jāuzticas, ka Dievs prasa viņa iesaistīšanos. Aicina uz jaunu iesākumu.

Arī mūsu dzīve ir jāapskata. Ir jāpārbauda, kas ir bez dzīvības, kas aizņem vietu un neļauj atvērties. Kur pateicībai un priekam ir vieta? Kur ticībai, ka burzmā ap mums ir arī Dieva sargājošā roka? Kur sajūtam Viņa mīlestību?

Oktobrī ir atskatīšanās uz saņemto, bet arī pārdomas, kā viss kārtosies tālāk, arī draudzē. Graudi ir ievākti, lai būtu jauns svētīgs gads. Uzticēsimies mūsu Dievam, ka atliks arī sēklai - jaunam iesākumam.

Āmen

Mācītāja emerita Gīta Putce